

[Grethe Kindberg Jørgensen]

komstspørgsmål. Jeg synes også, at man i den forbindelse og i hele debatten skal se på konkurrencemomentet i det. Der er mange ting og mange aspekter, som bl.a. også fru Lilli Gyldenkilde var inde på.

Jeg vil også godt komme ind på et andet område: hele det offentlige. Jeg kan slet ikke forstå, at hr. Svend Auken overhovedet ikke omtalte dette område. Hvad har man tænkt sig at gøre med det, og hvordan og hvor skal pengene komme fra til denne gruppe samfundsborgere?

Til slut skal jeg kun sige, at skal vi se på det familiemæssige, vil en arbejdstidsnedsættelse være af det gode, især for børnefamilier. Der vil blive mere tid til børnene, og efter min personlige opfattelse er det vore børn, der er blevet tabere i det samfund, vi har opbygget med alle vore materielle goder som hovedmål.

Lone Dybkjær (RV):

Det er også efter det radikale venstres opfattelse nødvendigt at diskutere nedsættelse af arbejdstiden. Det skyldes både beskæftigelsesmæssige og det, vi har kaldt menneskelige eller sociale grunde. Når vi synes, at det er nødvendigt at diskutere det, skyldes det også, at vi har snakket om nedsat arbejdstid i ganske lang tid, men at det har knebet med konkrete resultater. I modsætning til den konservative ordfører, hr. Dyremose, synes jeg, at tidspunktet er usædvanlig velegnet. Bortset fra at vi er nogle stykker, der har travlt i forbindelse med folketingets afslutning, så mener jeg, at man umiddelbart efter de indgåede overenskomster – og ikke et halvt år efter – bør diskutere det, og navnlig hvis man anvender hr. Dyremoses argumentation, at det skal indgå i overenskomsterne, er det vel vigtigt at tage debatten nu, for det er – alt andet lige – nu, at det generer arbejdsmarkedets parter mindst. Tidspunktet er usædvanlig velegnet, fordi vi ikke står over for en overenskomstsituation.

Når vi finder, at det er rigtigt at diskutere det, var det både af beskæftigelsesmæssige og af menneskelige grunde. Uanset hvilke forskere, erhvervsfolk eller andre der udtaler sig, må man konstatere, at de alle når til, at vi fortsat vil have arbejdsløshed, at vi ikke kan få fuld beskæftigelse, sådan som billedet tegner sig i dag. Tallene kan være større eller

mindre, men nul arbejdsløshed eller nogle få titusinder er der faktisk ingen der kommer til. Alt tyder på, at den industrielle fremstillingssektor vil investere i maskiner og ikke i arbejdspladser, og det er der egentlig ikke noget at sige til, og i øvrigt er det også en udmærket udvikling. Det er faktisk ikke alt arbejde, der er særlig spændende, særlig interessant eller ikke endogså meget fysisk belastende. Men det er kun godt, hvis man erkender, at det er situationen, og at man så gør noget ved den. Det er ikke acceptabelt at komme op på de mange hundrede tusinde arbejdsløse, vi har i dag. Det er navnlig ikke acceptabelt, hvis det er de samme, der rammes. Hvis man kunne sige, at de mange ledige var nogle, der uafsladeligt skiftede job – og vi ved, at en stor del af arbejdsmarkedet gør det i dag, idet 700.000–800.000 mennesker passerer gennem arbejdsløsheds-kasserne – gjorde det måske knap så meget, for det afgørende er trods alt, om der er tale om langtidsledighed eller ej. Som udviklingen er, er der altså meget, der tyder på, at vi vil få en stor gruppe langtidsledige, så der ikke blot bliver tale om, at vi får et større slip ved et skifte fra det ene til det andet arbejde.

Til belysning af dette vil jeg godt tage et konkret projekt frem, nemlig det forskningsprogram, EF har gennemført – for nu at tage noget, som jeg mener den borgerlige side måske kan acceptere – om den fremtidige beskæftigelses-situation og om, hvilken indflydelse informationsteknologien og bioteknologi vil få for udviklingen. Konklusionen er ganske klar. I øvrigt bør vi fra dansk side diskutere den. Der kan, uanset hvor megen umage vi gør os, ikke skaffes et tilstrækkeligt antal arbejdspladser – her også taget i betragtning, at der fortsat er tilgang til arbejdsmarkedet. Det vil sige, at der altså er en række mennesker, der bliver tabere, og det er klart, at det rammer de svage grupper, specielt kvinderne, som er den svageste gruppe på arbejdsmarkedet. Det rammer naturligvis også uuddannede, og desuden er der en tendens til, at det rammer nogle særlige regioner.

I øvrigt har arbejdsministeren selv henvist til budgetredegørelsen, og den giver det samme billede: godt nok bliver der flere job, men vi får stadig væk også i 1987 flere hundrede tusinde arbejdsløse. Derfor er det nødvendigt at diskutere arbejdstid og nedsættelse